

De nestor, de actualiteit en het leven van alledag

Een verzameling van Koois Columns
2017-2021

De nestor, de actualiteit en het leven alledag

Martin Kooistra

Schrijver: Martin Kooistra
Coverfotografie: Eefke van Gennip
© Martin Kooistra

Voorwoord van de auteur

Als kind op de Lukasschool in Drachten ontwikkelde ik al een voorliefde voor schrijven. Indertijd ging het vanzelfsprekend vooral om fantasieverhalen. In mijn tienerjaren “amuseerde” ik mijn klasgenoten in de bovenbouw van de havo tijdens de lessen Nederlandse schrijfvaardigheid van meneer Bressers met verhalen die altijd (en het liefst zo bizar mogelijk) uitliepen op bruut geweld. Als volwassene nam ik minder tijd om te schrijven, maar zorgde ik er al wel voor dat ik me verdiepte in een onderwerp voordat ik er mijn mening over formuleerde. Sinds de jaren 80 en 90 zijn de tijden veranderd. Iedereen kan zijn mening spuien via sociale media en veel mensen doen dat ook. Eerst voornamelijk via blogs, het laatste decennium steeds meer in vlogs of podcasts. Voor mij was het schrijven van columns in eerste instantie bedoeld als onderdeel van een journalistiek portfolio. Toen ik begon, had ik net een schriftelijke opleiding journalistiek afgerond met een 8 voor het examen. Om potentiële toekomstige werkgevers te laten zien dat ik weer journalistiek actief ben (van 1991 tot 2005 werkte ik bij RNL, later Radio Decibel Eindhoven), gaf ik mezelf de opdracht om elke week drie verschillende soorten columns te schrijven. De titel verwijst naar de drie archetypes die ik leerde tijdens de opleiding journalistiek. Het valt uiteen in twee tijdvakken, omdat ik tussendoor tijdelijk was teruggekeerd in het onderwijs en onvoldoende tijd had om te schrijven. Deze verzameling bevat alle columns die voldoen aan mijn belangrijkste stelregel: ze moesten exact 400 woorden bevatten. Om redenen die ik me niet altijd kan herinneren, schreef ik zo nu en dan een column met een andere lengte. Ik heb ervoor gekozen om die niet te publiceren. Dat verklaart waarom er hier en daar maar twee columns per week zijn. De teksten zijn in juni 2026 geredigeerd. Taal- en spelfouten zijn gecorrigeerd; regelmatig moest ik (daardoor) formuleringen aanpassen om vast te houden aan die 400 woorden. Aan de strekking van de tekst is niets gewijzigd. Voor mij zijn deze columns een tijdcapsule. Het toont wat mij (en in veel gevallen een groot deel van Nederland) op dat moment bezighield. Tijdens het redigeren merkte ik dat mijn mening over sommige onderwerpen is veranderd. Maar columns moeten prikkelen en ik heb ze in ieder geval met plezier teruggelezen. Ik hoop dat je deze verzameling van “Koois Columns”, die ik eerder op de gelijknamige blog publiceerde, ook met plezier zult lezen.

Martin Kooistra

Eindhoven, juni 2026

Deel 1:

16 oktober 2017

tot

30 mei 2018

Ook leraren kunnen klaplopers zijn!

Ja, ik ben een nuchtere Fries en houd graag beide benen op de grond. Maar dat is niet de enige reden waarom ik die heldenstatus die docenten in de media krijgen toegespeeld al heel erg lang beu ben. Leraren zijn geen helden. Net als bij elke vorm van loonslavernij heb je mensen die hun werk uitstekend doen. Anderen doen hun werk 'naar behoren'. En dan heb je nog de klaplopers die er niets van bakken, waar een werkgever wegens allerlei arbeidsrechten tot in lengte van jaren mee zit opgescheept. In de 15 jaar dat ik in het middelbaar onderwijs heb gewerkt [tot maart 2017] prijsde ik me gelukkig met vrienden en kennissen die me keer op keer wezen op de vele vakanties die we in het onderwijs hebben. En laat je alsjeblieft niet wijsmaken dat leraren tijdens de vakantie "doorwerken". De meesten van ons nemen zich hooguit voor om iets te gaan doen. Op de eerste dag na de vakantie moeten ze vervolgens toegeven dat het er niet van gekomen is. En ja, dan moet je niet gek opkijken als je te maken krijgt met werkdruk. Natuurlijk is er in het onderwijs sprake van werkdruk, maar je kunt voorspellen wanneer die werkdruk ontstaat: bovenbouwdocenten moeten eind mei heel veel examens nakijken en zijn daar soms tot diep in de nacht mee bezig. Dat klinkt heroïsch, maar die docent hoeft die leerlingen tot aan de zomervakantie geen les meer te geven! Ik heb zelf jarenlang drie examenklassen gehad. Na de meivakantie ging ik daarom van 24 naar 12 lesuren... en dan mocht ik als fulltimer nog gewoon een hele dag thuisblijven ook! Onderbouwdocenten hebben die luxe niet, maar opereren vakinhoudelijk dan weer op een dusdanig niveau dat het nakijken van een SO of een proefwerkje in een vloek en een zucht is gepiept. Zeker als je slim genoeg bent om de leerlingen een multiplegoktoets te geven. Vergis u niet: leraar is geen gemakkelijk beroep. Ik heb het onderwijs natuurlijk niet voor niets achter me gelaten. Toch geloof ik er heilig in dat het onderwijs niet alleen beter, maar voor alle betrokken partijen (en vooral mijn oud-collega's in het middelbaar onderwijs) veel aangenamer kan zijn. Het zou een hoop schelen als onze toekomstige minister het wat makkelijker zou maken om de onbekwame en de klaplopers te wieberen. Dan hoeven bekwame docenten in ieder geval geen tijd meer te verspillen aan puinruimen.

16 oktober 2017

Stacey Dooley Investigates

Ik ben jaren geleden afgeknapt op het aanbod op de Nederlandse televisie. Het kan op geen enkele manier tippen aan de kwaliteit die de BBC dagelijks aanlevert. Die hele hetze rond Anna Faber bijvoorbeeld ontging mij vrijwel volledig totdat ik allerlei petitieverzoeken op Facebook kreeg. Pas toen heb ik eens uitgezocht wie die Anna Faber was en waarom ze de gemoederen zo bezig hield. Mijn conclusie? Typisch iets waar de lokale omroep Zeewolde zich journalistiek wellicht in vast had kunnen bijten, maar voor de rest van Nederland zou dit non-nieuws moeten zijn. Het type bericht dat hooguit in de komkommertijd een plaatsje zou krijgen aan het einde van de rubriek 'en dan nog even dit'. Ik beeld me zo in dat Pauw een miljoenenpubliek wist te trekken met Peter R de Vries en andere opportunisten in een aan Anna Faber gewijde uitzending. Ondertussen keek ik op de BBC naar verslagen van soldaten die in Raqqa hun leven waagden om IS te verdrijven en praatte Laura Kuenssberg me bij over de Brexitonderhandelingen. Dat alles overigens in afwachting van een programma van mijn favoriete televisiemaker van dit moment: Stacey Dooley. Stacey is een onderzoeksjournalist die in veel opzichten doet denken aan Louis Theroux. Maar waar Theroux zich door de jaren heen vooral heeft beziggehouden met personen en subculturen die behoorlijke bekendheid genoten, probeert Stacey sociale misstanden boven water te krijgen. Ze maakte onder anderen een reportage over kinderen die online drugs verkopen. Daarbij legde ze bloot hoe gemakkelijk het is om drugs online te kopen. Ook ging ze in gesprek met enkele van de jonge dealers en ontdekte ze hoe en waarom ze in de wereld van de drugshandel belandden. Het is een typisch geval van de nieuwsgierige journalist die op zoek gaat naar antwoord op prangende vragen die we in ons land blijkbaar zijn vergeten te stellen. In Nederland nemen we er genoeg mee dat een glunderend, blond ventje de tijd vol lult over wat het EenVandaag Opiniepanel vindt dat er moet gebeuren met Michiel P. Dan verlang ik niet geheel heimelijk terug naar cultheld Dennis Pennis, die weliswaar ook onzinnige vragen stelde, maar me daar in ieder geval mee nog wist te vermaken. Daarom doet het me deugd dat Nederland kennis kan maken met Stacey Dooley: niet alleen een charismatische, jonge journalist, maar ook iemand met kennis van zaken, integriteit en de unieke combinatie van journalistieke en sociale intelligentie.

17 oktober 2017

Linkse terreur

Mijn oma was de 90 gepasseerd toen de familie het haar onmogelijk moest maken om op de fiets te klimmen. Zij woonde in Beetgumermolen, een piepklein dorpje ten noordwesten van Leeuwarden, waar verkeer al even schaars is als winkels. Daarmee ontnamen we haar een van de weinige liefhebberijen die ze nog had, maar met goede reden: ze was er meerdere keren op betrapt dat ze aan de linkerkant van de weg reed. De conclusie was simpel en unaniem: ze was een gevaar op de weg voor zichzelf en anderen en haar rijgedrag spoorde gewoon niet! Tot een paar weken geleden verkeerde ik in de veronderstelling dat alleen dementerende bejaarden en extreem chauvinistische Britten zich met deze vorm van straatterrorisme meenden te moeten vermaken. Op een prachtige zomerdag fietste ik over de Kalverstraat en passeerde ik het fietspad dat via het door John Cleese ontwierp de Dommeltunnel naar het terrein van de Technische Universiteit Eindhoven leidt. Ik was op weg naar de Pathé en ter hoogte van De Effenaar wilde ik de weg oversteken om via de Dommelstraat mijn doel te bereiken. Zodra ik de VIP-ingang van de Effenaar aan mijn linkerhand zag, wierp ik een blik over mijn linkerschouder om te zien of ik veilig kon oversteken. Toen ik voor me keek, zag ik een iets te stoïcijnse stuk uitwisselingsstudententuig recht op mij af fietsen! Big mistake! Uiteraard maakte ik een opzichtige uitwijkmanoeuvre, waarbij ik wel een stevige beuk met mijn schouder uitdeelde. Het was jammer genoeg niet voldoende om deze ongetwijfeld linkse fascist gruwelijk op z'n bek te laten gaan, maar wel om hem schrik aan te jagen. Uiteraard maakte ik vervolgens een hoop misbaar en vervolgde ik mijn reis in de veronderstelling dat dit nimmer meer voor zou komen. Maar sindsdien zie ik deze uitwassen van het linksrijdersgilde vrijwel dagelijks. Zo is er in mijn wijk een rotonde. Geen Florapleinachtige taferelen, denk eerder aan rotondes als in Heeze, waar een gemiddelde vrachtwagen haast onmogelijk driekwart rond kan gaan. Hiermee win je hooguit een paar seconden tijd, maar je zet als fietser wel je leven op het spel. Zeker als sociale rijders zoals ik in de gelegenheid zijn om deze linkse terroristen een lesje verkeersveiligheid te geven door ze simpelweg van de weg te drukken. Een niet geheel onaangename bezigheid, maar net als iedere weldenkende Nederlander zie ik ze liever afgevoerd worden door de mannen met de witte jassen.

18 oktober 2017

De Normjaartaak: een introductie

Docenten in het middelbaar onderwijs hebben vaak vakantie. Dat is niet alleen een feit, het is ook een argument dat de niet-ingewijde criticasters nogal eens gebruiken als tegenargument als docenten het over werkdruk hebben – of ‘werkbeleving’, zoals sommige zweverige directieleden het nog wel eens menen te moeten noemen. Het is daarom misschien een goed plan om de relatieve buitenstaander een rondleiding te geven in de wereld van de Normjaartaak [NJT], een ingewikkeld en in sommige opzichten behoorlijk nutteloos papiertje. De Normjaartaak geeft aan hoeveel uren je gedurende het komende schooljaar betaald krijgt en geeft een verantwoording van de uren die je krijgt uitbetaald. Iemand die fulltime werkt, krijgt 1659 uur uitbetaald en werkt per schooljaar (afhankelijk van de zomervakantie) ongeveer 40 weken, dus dat is 41,5 uur per werkweek. Van die 41,5 uren geeft een docent volgens de cao maximaal 24 lesuren van 50 minuten, precies 20 klokuren. Voor elke les krijgt hij 65% extra voor ‘voor- en nawerk’, dus dat is nog eens 13 klokuren. Dan blijft er dus nog 8,5 uur per week over voor ‘overige taken’, waaronder bijvoorbeeld een mentoraat, de Open Dag en niet altijd even zinvolle vergaderingen vallen. Mogelijk begrijpt u al waarom ik het woord ‘nutteloos’ gebruik. Als u een kind heeft op de middelbare school, kunt u zelf waarschijnlijk een lijstje maken met zaken die onder ‘voor- en nawerk’ vallen, want dat is meer dan lessen voorbereiden en toetsen nakijken. Wat te denken van gesprekken na de les of na school met kinderen? Telefoongesprekken met ouders om de zorg uit te spreken over schoolprestaties? Het beantwoorden van mails van ouders die verantwoording eisen over het cijfer van hun kind of het niet eens zijn met strafwerk? De lijst is haast eindeloos! Wat zijn dan die ‘Overige Taken’? Weet u het? Ik kan u zeggen dat niemand in onderwijsland een pasklaar antwoord heeft! Vandaar dat ik het woord ‘nutteloos’ gebruikte, want deze categorie is simpelweg niet te definiëren. Zelfs als iemand dat voor elkaar zou krijgen, wie is er dan gek genoeg om precies bij te houden hoeveel uren hij besteedt aan ‘voor- en nawerk’ en ‘overige taken’? Daarvoor zou je ieder personeelslid 40 uur op de Normjaartaak moeten geven, al zullen sluwe directieleden die waarschijnlijk scharen onder het ‘voor- en nawerk’... of toch onder ‘overige taken’? Snap u het nog? Ik na 15 jaar onderwijs wel... min of meer.

23 oktober 2017

Net zo sneu als Nuenen

Op 1 maart 2010 zond de NCRV de documentaire *Het Geheim van de Zonnebloem* uit. Hierin volgde Frans Bromet de lotgevallen van W70, een toonaangevende partij in Nuenen, een gemeente die vanwege financieel wanbeleid al geruime tijd onder curatele stond. Afgelopen augustus moest Nuenen de regie over haar eigen fusie met een andere gemeente uit handen geven. Dat daar sprake is van gemeentepolitiek op zijn allersmalst, blijkt uit het uitermate sneue Berkenpollen-dossier. Een clubje hobbyloze vrouwen van meer dan middelbare leeftijd besloot dat het feit dat er zoiets bestaat als "berkenallergie" een goede reden was om te eisen dat de gemeente alle berken aan de Vallestap in Nuenen zou kappen. En zowaar, dankzij een kleine meerderheid bestaande uit W'70, SP en de eenmansfractie 'Van den Boomen' (sneu/sneuer/sneust) is dit stompzinnige idee omgezet in beleid. De berken aan de Vallestap hebben het afgelegd tegen het bejaardenkoffiekransje onder leiding van mevrouw De Thouars.

Er zijn in Nuenen vast veel meer mensen die, net als ik, allergisch zijn voor langharige dieren zoals katten. Ik sluit me graag aan bij een actiecomité van 'achtergestelde Nuenenaren'. Met hen eis ik vervolgens dat alle katten binnen een straal van 1 kilometer van het perceel van aan deze allergie lijdende Nuenenaren door de gemeente worden geruimd en vervangen door kortharige chihuahua's. Het precedent is daar: de gemeente Nuenen wil iedere vorm van allergie binnen de gemeentegrenzen immers tot aan de wortel uitroeien! Alleen bestuurders in Nuenen kunnen zich druk maken om zoiets triviaals, dacht ik. Totdat mijn eurosceptische ogen vielen op het bericht dat de EU gaat stemmen over het afschaffen van de zomertijd. In een aantal Europese landen bestaat deze traditie al 100 jaar. Het werd in 1973 door veel andere landen overgenomen, met als doel energiegebruik en de bijbehorende kosten te beperken. Een prima idee dat helemaal aansluit bij het Klimaatverdrag van Parijs en dus een heilig huisje had moeten blijven. Maar helaas, dan komen de De Thouars weer lobbyen in de achterkamertjes van Brussel. Omdat er mensen zijn die "lijden onder deze bruuske verandering van het dag- en nachtritme"[bron: mens-en-samenleving.info.nu.nl]. Zo blijkt de EU zich net als Nuenen vooral bezig te houden met trivialiteiten en ontpopt het zich (opnieuw) tot het lachertje van de wereldpolitiek. Geen wonder dat de Britten het hazenpad hebben gekozen. Misschien kunnen we De Thouars' koffiekransje warm laten lopen voor Nexit!

24 oktober 2017

Loving Loving Vincent?

1992 was het jaar waarin ik mijn liefde voor cinema ontdekte: in de zomer kreeg ik een bijbaantje bij de beroemde Rembrandtbioscoop aan de Vrijstraat in Eindhoven, waar ik elke week een film gratis mocht kijken en tijdens de zomervakantie zond de NCRV op zaterdagavond een Hitchcock-retrospectief uit. Meer dan 25 jaar later zie ik elke week minstens twee films in de bioscoop, heb ik een flinke dvd-collectie met alle (beschikbare) Hitchcockfilms en is hij voor mij nog steeds de beste filmregisseur aller tijden. Ik heb de opkomst van Pixar meegemaakt, de lancering van Dolby Surround, THX, IMAX, 3D, IMAX 3D, Atmos en de explosieve toename van het gebruik van CGI. De voorspelbare conclusie is dat die innovaties an sich een film niet beter maken. Het gaat er uiteindelijk om hoe filmmaker(s) deze middelen inzetten ter ondersteuning van het verhaal. Het is een beetje als Ome Willems broodje poep met een papje: het maakt het geheel wat aantrekkelijker, maar het blijft gewoon shit. Ik probeer nu uit mijn hoofd te bedenken bij welke films dat papje in mijn beleving een verrijking was. Ik kom niet verder dan *Braveheart* [1995, THX], *Tron: Legacy* [2010, IMAX 3D] en *Gnomeo & Juliet* [2011, 3D], drie totaal verschillende films. Ook op visueel niveau zijn er pogingen gedaan tot vernieuwing: *Final Fantasy: The Spirits Within* bestond uit volledig gedigitaliseerde karakters en *Sin City* recreëerde de look van de stripserie waarop het gebaseerd was. Visueel overweldigend volgens sommigen, maar ik vond het helemaal niks! Het zal u duidelijk zijn dat ik behoorlijk sceptisch ben als het gaat om films die denken het medium opnieuw uit te vinden. Totdat ik een paar weken geleden de trailer zag van *Loving Vincent*. Deze film gaat over de laatste periode uit het leven van Vincent van Gogh, de kunstenaar wiens leven eerder onder anderen door grootheden als Robert Altman en Vincente Minelli onder de loep werd genomen. *Loving Vincent* is niet innovatief omdat het een nieuwe techniek gebruikt, maar juist omdat het terugvalt op de kunstvorm waaraan Vincent zijn status dankt: de schilderkunst. De film is namelijk geschilderd in de stijl van Van Gogh! Je kunt je afvragen of de visuele stijl het verhaal niet overschaduwde, maar ook hier geldt dat de kwaliteit van het scenario bepalend is voor het succes. De verwachtingen zijn hier hooggespannen; donderdag mag ik hem gaan zien! Ik heb er zin an!

25 oktober 2017

Differentiatie: het stokpaardje van de Inspectie van het Onderwijs

Als er één instantie is die onderwijzers haarfijn kan uitleggen hoe het onderwijs in elkaar zou moeten steken, dan is het wel de onderwijsinspectie. In het middelbaar onderwijs kijkt iedere docent dan ook reikhalzend uit naar een bezoek van onderwijsinspecteurs. Die beschikken immers over een buitengewoon scherp oog waarmee ze de sfeer, de cultuur en de kwaliteit van het onderwijs op school binnen een paar uur kunnen vaststellen. Een van de stokpaardjes van deze koffieleuten is "differentiatie", want daarop scoren middelbare scholen vaak een onvoldoende. Maar wat houdt "differentiatie" nu eigenlijk in? De Van Dale herkent het woord niet, maar het Engelse 'differentiate' is gedefinieerd als "herkennen en vaststellen wat iemand anders maakt". En dat doe je als docent vanaf de eerste les. Het is een proces dat geleidelijk en voor de vluchtige bezoeker grotendeels onzichtbaar verloopt. Nadia zit bijvoorbeeld alleen achterin en de rij voor haar is niet bezet. Door haar Gilles de la Tourette heeft ze lichamelijke tics die afleidend zijn. Sinds ze daar zit, leidt ze zelden iemand af. Dankzij een klassengesprek heeft de klas nu begrip voor haar gedrag en krijgt ze geen nare opmerkingen meer naar haar hoofd geslingerd. Esther vindt Engels erg moeilijk, maar durft niet zo goed om hulp te vragen. Daarom zit ze bij mij vooraan, zodat ik gemakkelijk kan zien wanneer ze vastloopt en haar kan helpen zonder dat ze daarom hoeft te vragen. Ze beseft daardoor hoe belangrijk die hulp is, want dankzij die hulp maakt ze haar opgaven beter en krijgt ze meer zelfvertrouwen. Jordi en Thomas zitten sinds kort naast elkaar. Jordi heeft veel aandacht nodig, maar ik moet mijn tijd verdelen en kan hem dus soms niet optimaal helpen. Thomas is een sociale leerling die zich vaak wat verveelt, omdat hij Engels zo gemakkelijk vindt. Mijn idee om Jordi naast Thomas te zetten heb ik eerst voorgelegd aan Jordi en zijn ouders, daarna aan Thomas. Beiden vonden het prima en daarom zitten ze bij Engels naast elkaar. Jordi krijgt dus niet alleen aandacht van mij, maar ook van een klasgenoot. Denkt u dat ik daarom een voldoende voor differentiatie krijg van de inspectie? Nog niet bijkans! Maar "I'll be damned" als ik me de les laat lezen door deze megalomane machtswellustelingen. Volgens mij zouden ze het liefst zien dat ik iedere leerling een gepersonaliseerde handshake geef. Maar zolang de lammeren met Pinksteren niet op het ijs dansen...

30 oktober 2017

Hoooooooooooooooooooo-mooo

Iedereen die een thuiswedstrijd van PSV heeft bijgewoond, kent het fenomeen: de keeper van de tegenstander legt de bal rustig neer voor een doeltrap, neemt de tijd voor zijn aanloop. Voor supporters achter het doel aanleiding tot het inzetten van een lang aangehouden toon tot de keeper de bal wegtrapt: hoooooooooooooooooooo-mooo! Het is zo'n tenenkrommend moment waarvan je als neutrale toeschouwer hoopt dat het niet te vaak komt, want het is humor die in de huidige maatschappij niet meer op de lachspieren werkt. Voetbalbonden zetten zich tenslotte steeds meer in voor openheid over seksualiteit binnen de 'voetballerij'. Sports Interactive, de ontwikkelaar van Football Manager, onthulde gisteren dat het in de 2018-versie voor fictieve spelers mogelijk is om uit te komen voor hun homoseksualiteit. Zo'n coming-out levert een club extra inkomsten op, omdat het aandacht oplevert vanuit de lgbt-gemeenschap. Zo gaat dat natuurlijk in de echte wereld! Het zal niet lang duren voor een topclub het gat in de markt ziet en een elftal presenteert dat uitsluitend uit homo's, biseksuelen en transgenders bestaat. Cashen, jonguh! In Football Manager is geen coming-out mogelijk bij bestaande spelers. En dat doet afbreuk aan dit goedbedoelde idee. Het is begrijpelijk dat Sport Interactive de seksualiteit van de spelers niet als spelelement gebruikt, want seksualiteit is een privéaangelegenheid en een belangrijk onderdeel van je identiteit. Mogelijk versterkt Football Manager hiermee juist onbedoeld het idee dat er in werkelijkheid geen lgbt-spelers zijn bij de deelnemende clubs, laat staan dat er eentje uit zal komen voor zijn seksuele identiteit! Het verhaal van de Amerikaanse 18-voudige international Robbie Rogers, die op zijn 25e zijn coming-out had en met pijn in het hart de voetbalwereld verliet, maakt op pijnlijke wijze duidelijk hoe groot het probleem is. In 2016 nodigde de organisatie van Gay Pride het eerste elftal van Ajax uit om mee te varen op een boot. Ajax sloeg de uitnodiging af en gaf als excuus dat het de dag erna om de Johan Cruyffschaal moest spelen. Voetbalclubs moeten zich beseffen hoe groot de impact is van zoiets luchtigs en laagdrempeligs als deelname aan een Gay Pride! Is er een leukere manier om te tonen dat seksuele diversiteit iets is wat je kunt en mag vieren? En als we Football Manager moeten geloven, zorgt de lgbt-gemeenschap dan ook nog voor volle tribunes! Voetbalclubs, waar wachten jullie eigenlijk nog op? Cashen, jonguh!

31 oktober 2017